

Ik keerde terug naar Battle Creek als een vermoeid kind, dat behoefte had aan troostende woorden en bemoediging.

Het is pijnlijk voor mij om hier te moeten vermelden, dat we zeer kil werden ontvangen door onze geloofsgenoten; mensen van wie ik drie maanden eerder in volkomen eensgezindheid afscheid had genomen, afgezien van het meningsverschil over ons vertrek van huis.

Tijdens mijn eerste nacht, terug in Battle Creek, droomde ik, dat ik hard had gewerkt en gereisd om een grote bijeenkomst bij te wonen, en dat ik doodmoe was.

Zusters waren bezig mijn haar te doen en mijn kleding in orde te brengen, en ik viel in slaap.

Toen ik wakker werd, was ik verbijsterd en verontwaardigd: mijn kleding was verwijderd en ik was gehuld in oude lompen – stukken quilt die aan elkaar waren geknoopt en genaaid. Ik riep uit: 'Wat hebben jullie met mij gedaan? Wie heeft dit schandelijke werk verricht door mijn kleding weg te halen en te vervangen door bedelaarsvodden?'

Ik rukte de lompen van me af en wierp ze van me weg. Vol verdriet en angst riep ik: 'Geef me mijn kleding terug die ik drieëntwintig jaar lang heb gedragen en nooit heb bezoedeld. Als jullie me mijn kleding niet teruggeven, zal ik me tot de mensen wenden; zij zullen bijdragen en mij mijn eigen kleding teruggeven, die ik drieëntwintig jaar lang heb gedragen.' – {1T 579.2}

Ik heb de vervulling van deze droom gezien. In Battle Creek stuitten we op geruchten, die in omloop waren gebracht om ons te schaden, maar die op geen enkele waarheid berustten.

Sommigen die tijdelijk in het gezondheidsinstituut verbleven, en anderen die in Battle Creek woonden, hadden brieven geschreven naar gemeenten in Michigan en andere staten, waarin ze hun vrees, twijfels en insinuaties over ons uitten.

Ik was diep bedroefd toen ik een beschuldiging hoorde van een medewerker, die ik altijd had gerespecteerd; hij zei dat men van alle kanten hoorde, dat ik me negatief had uitgelaten over de gemeente in Battle Creek. Ik was zo aangeslagen, dat ik niet wist wat ik moest zeggen.

We stuitten op een sterke, beschuldigende houding jegens ons. Toen we ons volledig bewust werden van de heersende stemming, voelde we heimwee. We waren zo teleurgesteld en bedroefd, dat ik tegen twee van onze vooraanstaande broeders zei dat ik me niet meer thuis voelde – aangezien we op wantrouwen en een ronduit kille ontvangst stuitten, in plaats van op een warm welkom en aanmoediging – en dat ik nog moest leren, dat dit de juiste houding was tegenover hen die onder hen waren bezweken door overmatige inspanning en toewijding aan Gods werk. Vervolgens zei ik, dat we van plan waren Battle Creek te verlaten en een rustiger onderkomen te zoeken. – {1T 580.1}

Diep bedroefd en terneergeslagen bleef ik thuis; ik zag ertegen op om me onder de gemeenteleden te begeven, uit angst gekwetst te worden. Toen niemand een poging deed om mijn gemoed te verlichten, achtte ik het uiteindelijk mijn plicht, om een aantal ervaren broeders en zusters bijeen te roepen en in te gaan op de geruchten, welke over ons de ronde deden. Gebukt onder zware last en in diepe angst, verdedigde ik me tegen de beschuldigingen; ik deed verslag van mijn reis naar het oosten, een jaar eerder, en van de pijnlijke omstandigheden, die daarmee gepaard gingen. – {1T 580.2}

Ik deed een beroep op de aanwezigen, om te oordelen of mijn betrokkenheid bij Gods werk en zaak mij ertoe zou aanzetten, minachtend te spreken over de gemeente in Battle Creek, van wie ik mij in mijn gevoelens op geen enkele wijze had verwijderd.

Was mijn belangstelling voor Gods zaak en werk niet net zo groot als die van hen kon zijn? Mijn hele leven en al mijn ervaringen waren ermee verweven. Ik had geen eigen belangen los van het werk.

Ik had alles in deze zaak geïnvesteerd en geen enkel offer was mij te groot, om haar te bevorderen. Ik had me door mijn liefde voor mijn kleine kinderen niet laten weerhouden van het vervullen van mijn plicht, zoals God die in Zijn zaak van mij vroeg. Moederliefde klopte net zo sterk in mijn hart, als in dat van elke andere moeder, en toch had ik me van mijn zuigelingen gescheiden en toegestaan, dat iemand anders de rol van moeder voor hen vervulde. Ik had onmiskenbare bewijzen geleverd, van mijn belangstelling voor- en toewijding aan Gods zaak. Door mijn daden had ik getoond hoe dierbaar die mij was. Kon iemand een sterker bewijs leveren dan ik?

Waren zij ijverig voor de zaak van de waarheid? Ik nog meer. Waren zij eraan toegewijd? Ik kon een grotere toewijding bewijzen, dan wie dan ook die bij het werk betrokken was. Hadden zij geleden omwille van de waarheid? Ik nog meer.

Ik had mijn leven niet als kostbaar beschouwd. Ik was smaad, lijden en ontberingen niet uit de weg gegaan. Toen vrienden en familieleden de hoop op mijn herstel hadden opgegeven omdat ziekte mij sloopte, was ik door mijn man in zijn armen naar de boot of de trein gedragen. Op een keer, na tot middernacht gereisd te hebben, bevonden we ons in Boston zonder geld. Bij twee of drie gelegenheden liepen we op geloof een afstand van zeven mijl. We reisden zover als mijn krachten toelieten, knielden vervolgens op de grond neer en baden om kracht om verder te kunnen gaan. Die kracht werd ons geschonken, waardoor we ons met grote inzet konden wijden aan het welzijn van zielen. We lieten ons door geen enkel obstakel van onze plicht weerhouden of van het werk scheiden. – {1T 581.1}

De geest echter, die tijdens deze bijeenkomst heerste, bedroefde mij diep. Ik keerde met een zwaar gemoed naar huis terug, aangezien de aanwezigen geen enkele poging deden om mij te ontlasten, door te erkennen, dat ze mij verkeerd hadden beoordeeld en dat hun vermoedens en beschuldigingen ongegrond waren. Ze konden mij niet veroordelen, maar deden evenmin een poging om mij verlichting te bieden. – {1T 582.1}

Vijftien maanden lang was mijn man zo zwak geweest dat hij zijn horloge of beurs niet bij zich droeg en niet zelf zijn paard en wagen bestuurde wanneer hij eropuit ging. Maar aan het begin van dit jaar had hij zijn horloge en beurs weer meegenomen – de beurs was leeg door onze hoge uitgaven – en bestuurde hij zelf zijn span. Tijdens zijn ziekte had hij meermaals geweigerd, geld van zijn geloofsgenoten aan te nemen, tot een bedrag van bijna duizend dollar; hij zei hun dat hij het zou laten weten als hij in nood verkeerde. Uiteindelijk kwamen we toch in nood te verkeren. Mijn man vond het zijn plicht om, voordat we afhankelijk zouden worden, eerst te verkopen wat we konden missen.

Hij had nog enkele spullen op het kantoor en verspreid onder de geloofsgenoten in Battle Creek – zaken van geringe waarde –, die hij verzamelde en verkocht. We verkochten voor bijna honderdvijftig dollar aan meubilair.

Mijn man probeerde onze sofa aan het kerkgebouw te verkopen en bood aan om tien dollar van de waarde ervan te schenken, maar dat lukte niet.

In die tijd stierf onze enige en zeer waardevolle koe. Toen voelde mijn man voor het eerst, dat hij hulp kon aannemen; hij schreef een briefje aan een broeder waarin hij aangaf dat, als de gemeente het een genoeg zou vinden, om het verlies van de koe te compenseren, zij dat mochten doen. Maar er werd niets mee gedaan, behalve dat mijn man ervan werd beschuldigd krankzinnig te zijn wat geld betreft.

De geloofsgenoten kenden hem goed genoeg, om te weten dat hij nooit om hulp zou vragen, tenzij hij daartoe door bittere noodzaak werd gedwongen. En nu hij dat wel had

gedaan: stelt u onze gevoelens voor, toen er geen gehoor aan de zaak werd gegeven, behalve om het te gebruiken, om ons te kwetsen in onze nood en diepe beproeving. – {1T 582.2}

Tijdens deze bijeenkomst beleed mijn man nederig, dat hij zich op verscheidene punten van deze aard vergist had – dingen die hij nooit had moeten doen en nooit gedaan zou hebben, ware het niet uit vrees voor zijn broeders en uit een verlangen, om het helemaal bij het rechte eind te hebben en in eenheid met de kerk te verkeren.

Dit leidde ertoe dat diegenen, die kwade bedoelingen hadden, op hem neerzagen. Wij waren diep vernederd en verkeerden in een onbeschrijfelijke staat van ellende. In deze situatie vertrokken we om een afspraak in Monterey na te komen.

Tijdens de reis leed ik hevige geestelijke kwelling. Ik probeerde voor mezelf te verklaren waarom onze broeders geen begrip hadden voor ons werk. Ik was er vrij zeker van geweest dat ze, zodra we hen zouden ontmoeten, zouden weten uit welke geest wij handelden, en dat de Geest van God in hen, zou overeenkomen met dezelfde Geest in ons – Zijn nederige dienaren – en dat er eenheid van gevoel en opvatting zou zijn.

In plaats daarvan werden we gewantrouwd en argwanend in de gaten gehouden; dit veroorzaakte de grootste verwarring die ik ooit heb ervaren.

Terwijl ik hierover nadacht, schoot me – als een bliksemschicht – een deel van het visioen te binnen dat mij op 25 december 1865 in Rochester was gegeven, en ik vertelde het onmiddellijk aan mijn man: – {1T 583.1}

Ik kreeg een groep bomen te zien die dicht bij elkaar stonden en een cirkel vormden. Over deze bomen heen groeide een wijnrank, die de toppen bedekte en erop rustte, waardoor een prieel ontstond. Al snel zag ik de bomen heen en weer zwaaien, alsof ze door een krachtige wind werden bewogen. De ene na de andere tak van de wijnrank werd van zijn steun geschud, totdat de rank grotendeels van de bomen was losgeraakt; slechts enkele rankjes bleven aan de lagere takken hangen. Toen kwam er iemand die de overgebleven rankjes doorsneed, waarna de wijnrank op de grond neerlag. – {1T 583.2}

De ellende en kwelling die ik voelde toen ik de wijnrank op de grond zag liggen, waren niet te beschrijven.

Velen liepen voorbij en keken er met medelijden naar, en ik wachtte angstig af of een vriendelijke hand de rank zou opheffen; maar er werd geen hulp geboden. Ik vroeg me af waarom niemand de rank optilde. Even later zag ik een engel naar de ogenschijnlijk verlaten wijnrank komen. Hij spreidde zijn armen uit, plaatste ze onder de wijnstok en tilde hem op zodat hij rechtop stond, terwijl hij zei: 'Richt u op de hemel en laat uw ranken zich om God winden. U bent losgeraakt van menselijke steun. In de kracht van God kunt u blijven staan en zonder steun gedijen. Leun alleen op God; dan zult u nooit tevergeefs leunen en nooit van die steun worden losgerukt.' Ik voelde een onuitsprekelijke verlichting, die overging in vreugde, toen ik zag hoe er voor de verwaarloosde wijnstok werd gezorgd. Ik wendde me tot de engel en vroeg wat dit alles betekende. Hij zei: 'U bent deze wijnstok. Dit alles zult u meemaken, en wanneer deze dingen gebeuren, zult u de gelijkenis van de wijnstok volledig begrijpen. 'God zal voor u een nabije Hulp zijn, in tijden van nood.'

Vanaf dat moment was ik zeker van mijn plicht en voelde ik me volkomen vrij, om mijn getuigenis aan de mensen over te brengen. Als ik ooit de arm van de Heere heb gevoeld die mij schraagde, dan was het wel tijdens die bijeenkomst. Ook mijn man sprak vrijmoedig en helder, en iedereen was het erover eens: 'We hebben een zeer gezegende bijeenkomst gehad.' – {1T 583.3}

Na onze terugkeer uit Monterey voelde ik het als mijn plicht, om opnieuw een bijeenkomst te beleggen, aangezien mijn broeders geen poging deden om mij van mijn zorg te verlossen.

Ik besloot in Gods kracht te handelen, mijn gevoelens opnieuw te uiten en mij te bevrijden van de verdachtmakingen en geruchten die ons schade berokkenden.

Ik bracht mijn getuigenis en vertelde over zaken, die mij in het verleden waren getoond met betrekking tot enkele aanwezigen; ik waarschuwde hen voor de gevaren en wees hen terecht op hun verkeerde handelwijze. Ik verklaarde dat ik in zeer onaangename situaties terecht was gekomen.

Wanneer gezinnen of individuen mij in een visioen werden getoond, ging het vaak om zaken van persoonlijke aard, waarbij geheime zonden aan de orde kwamen.

Ik heb mij maandenlang ingezet voor mensen vanwege misstappen, waarvan anderen niets wisten.

Wanneer mijn broeders zagen dat deze personen bedroefd waren en twijfelden of God hen wel aanvaardde – of wanneer ze zich moedeloos voelden – bekritiseerden ze mij, alsof ik de oorzaak was van hun beproeving.

Degenen die mij zo bekritiseerden, hadden geen enkel besef van waar ze over spraken. Ik verzette mij ertegen, dat mensen zich als inquisiteurs over mijn handelwijze opstelden.

Het was mijn onaangename taak om terechtwijzingen te geven over persoonlijke zonden. Als ik, om verdachtmakingen en jaloezie te voorkomen, volledig uitleg zou geven over mijn werkwijze en openbaar zou maken wat privé moet blijven, zou ik zondigen tegen God en de betrokkenen onrecht aandoen.

Ik moet terechtwijzingen en persoonlijke misstappen voor mijzelf houden en ze in mijn eigen hart bewaren. Laat anderen oordelen zoals ze willen; ik zal nooit het vertrouwen beschamen, dat dwalende en berouwvolle mensen in mij hebben gesteld, noch zal ik aan anderen onthullen, wat alleen met de schuldigen besproken mag worden. Ik zei de aanwezigen, dat ze zich er niet mee moesten bemoeien en mij de vrijheid moesten laten, om in de vreze Gods te handelen. Ik verliet de bijeenkomst verlost van een zware last. – {1T 584.1}

* * *